

Radvilaitė

RADVILIŠKIO RAJONO LAIKRAŠTIS MOTERIMS

Nr. 1 (3)

1992 m. sausio pirmoji pusė

Kaina 50 kap.

1991 m. sausio 13-oji

ESVARBU, kur Tu praleidai tą baisiąją naktį: susikabinusi rankomis, mūru stovėjai prie televizijos bokšto, drauge su kitais giedojai giesmes ir meldeisi prie Parlamento rūmų, nerimavai prie radijo aparato ar televizoriaus... Tu niekada nepamirši tos nakties, kada visi supratome: pasiryžimas ginti savo Tėvynę nugalėjo netgi kraujo ištroškusių tankus...

O karštas, raudonas mūsų vaikų kraujas tą naktį liejosi ant baltos nuo sniego šventos Tėvynės žemės. Dvylika sūnelių kaip ažuolų ir viena dukrelė — liepelė atidavė tą naktį savo gyvybę už Tėvynės laisvę.

„Lūpose sustingo paskutiniai Loretos Asanavičiūtės žodžiai:

— Daktarė, ar aš dar gyvensiu?

I šį dvidešimt trejų metų merginos klausimą atsakyti buvo labai sunku. Tanko pervaziuotas Loretos likimas buvo nulemtas... Jos širdis liginėje teplakė keletą valandų.

Bet paguoskime motiną Stasę Asanavičiene: Lorėta, kaip ir tie dvylika vyrų, kritusių kruvinąją naktį ginant Lietuvos nepriklausomybę, gyvens. Kol bus gyvas bent vienas lietuvis, kol tekės Nemunas ir jo pakrantėmis skambės daina.

Tautos dainoj minėsime Tave, Loreta...“

Tie žodžiai — iš knygos, kuri praėjusiais metais buvo išleista Vilniuje 1991 metų sausio 13-osios įvykių ir žuvusiųjų atminimui. Jai savo pergyvenimus pateikė penki šimtai tų šurpiųjų įvykių liudytojų.

Kruvinoji sausio auka sudėta ne veltui: šiandien jos pirmasis metinės minime laisvoje Lietuvoje. Subyrėjo ir visa blogio imperija. Sausio 13-oji buvo rugpjūčio pučo pradžia, užspringusi Lietuvoje. Be pasipriešinimo sausio mėnesį Vilniuje vargu ar būtų laimėjusios demokratinės jėgos Maskvoje rugpjūtį.

Susikaupkime, nulenkime galvas, patylėkime... Prisiminkime tuos, kurie sugrubusius pernykščiame sausyje rankas šildosi prie amžinybės laužo...
REDAKTORĖ

Vienas iš trylikos...

P. LILEIKIO nuotr.

MIELOS RADVILAITIETĖS!

Nuoširdžiai džiaugiamės, kad mūsų rajone tarp atgimstančios Lietuvos spaudos leidinių pasirodė taip radviliškietėms reikalingas laikraštis „Radvilaitė“.

Visais laikais moterys buvo šeimos židinio ir tautos gyvasties saugotojos. Lietuvos moterų — patriočių dėka ilgais carinio jungo metais ir po pusę šimtmečio trukusio lietuvių tautos dvasinio luošinio neišnyko mūsų tautos patriotės ir patriotai, pasiruošę už Tėvynės laisvę atiduoti brangiausią turtą — gyvybę. Tai dar kartą patvirtino 1991 metų sausio ir kitų mėnesių Lietuvoje įvykiai. Ne veltui moters — motinos vardas tapatinamas su sąvoka TĖVYNĖ.

Linkime Jums, brangiosios „Radvilaitės“ leidėjos ir radviliškietės, daug laimės ir sėkmės, skleidžiant atgimstančios tautos šviesą, gerį, meilę mūsų vaikų ir Tautos žmonių širdyse.

Daug, labai daug mūsų tautos sesių, pasišventusių Lietuvos labui, dirba ir Lietuvos Sąjūdyje. Tikimės, kad atgimstančios Tėvynės, Lietuvos Sąjūdžio ir Jūsų tikslai, atkuriant laisvą Tėvynę, sutaps, ir mes su Jumis rasime daug bendros kalbos ir bendradarbiavimo galimybių.

Zigmas ŠILEIKIS

Sąjūdžio Tarybos atsakingas sekretorius

NESUDREBĖJOME!

Ką matė ir patyrė Vilniuje praėjusių metų sausio 13-osios naktį, paprašėme papasakoti radviliškietę Ritą GRIGALIŪNIENĘ.

Sausio 12-ąją su vyru išsirošėme į Vilnių. Norėjome tai, kas tomis dienomis vyko Lietuvos sostinėje, parodyti vaikams, kad jie išimintų visam gyvenimui. Todėl pasiėmėme drauge ir dvylikmetį Tomuką, septynerių metų Ingutę. Tik mažylį Vi-liuką palikome namie su močiute.

— Parvežkite iš Vilniaus mums visiems laisvę, — linkėjo ji, išlydėdama mus pro duris.

Justiniškėse apistoję pas gimines, su vaikais apsukome Vilnių: pabuvojome prie Aukščiausiosios Tarybos, televizijos bokšto, jau užgrobtų Spaudos rūmų. Žmonės visur ramūs, gerai nusiteikę, vaišina vieni kitus arbata, dainuoja.

Pas gimines grįžome apie vienuoliktą vakaro. Pamiegosime, o paryčiais eisime budėti — girdėjome, kad 5—6 valandą ryto sumažėja žmonių, pradeda skirstytis per naktį pavargę ir sušalę. Sėdime, šnekučiuojamės, tik staiga — langai ėmė drebėti.

Televizoriaus ekrane pasirodęs Audrius Butkevičius ragina žmones rinktis prie bokšto — į tą pusę pajudėjo tankai. Palikę vaikus, užsimetę, kas pakliuvo, puolame pro duris. Iš visų pusių lekia žmonės — kas besirengdamas, kas besisagstydamas. Pirmą kartą kaip gyva laiptinėje mačiau tiek žmonių — net dūrys užsikišo, kai dvylikos aukštų namo gyventojai skubėjo laiptais, leidosi liftu. Visi bėgo, veržėsi ten, kur tykojo pavojus.

Vos išsprūdusi į lauką, pasimečiau su vyru. Su keliomis moterimis kažkieno mašina važiuojame bokšto link. Netrukus kelią užtvėria riaušėjanti tankų kolona. Išlipame iš mašinos, bėgame. O dangau! Ten, kur neseniai stovėjo smėlio barstymo mašina — tik metalo laužo krūva, šalia jos voliojasi vyriški batai...

Užlipame ant pylimo. O čia tiesiai į žmones — tankai... Ėmė šaudyti. Prabilo „gelbėjimo“ komitetas.

eikite namo, ten jūsų laukia vaikai. Bet niekas nekreipia dėmesio, niekas nesiskirsto. Stovi tik, šaukia: „Fašistai!“, „Lietuva!“

Mes prie pat bokšto nepriėjome, stovėjome prie tvoros. Kai pradėjo šaudyti, bokštas buvo tamsus. Vėliau aukštas po aukšto jame išžiebė šviesos. Supratome, kad į jį išibrovė tie nelabieji, kad bokštas užimtas...

Aptvare du tankai su prožektoriais ėmė vaikyti žmones. Vėliau vienas tankas išgriovė sieną, kad būtų pro kur išeiti. Bet niekas neina, šaukia „Lietuva!“, žmonės patys nuogomis rankomis puola tankus...

Saudo ir šaudo, plyksi prožektoriai, dūžta langų stiklai, sklinda dujos... Vėliau pradėjo nešti sužeistuosius... Kaip viena akimirka tame pragare prabėgo kokios trys valandos. Nejačiau jokios baimės. Manau, nejautė jos ir kiti — niekas nepuolė slėptis.

Ir apie vyrą, vaikus tuo metu visai negalvojau. Sirdyje — vien neapykanta, pasibaisėjimas žmonėmis, kurie gali šaudyti į beginklius, traiškyti juos... O tankuose — tokie jaunučiai... Jauni ir tie, kurie dažė žmones metaliniais strypais...

Vėliau keli vyrukai paragino: — Bėkite prie Parlamento... Dabar ten...

Nulėkėme ten — pavežė nepažįstamas žmogus. Prie Aukščiausiosios Tarybos statomos barikados, vežami tie didieji blokai. Visų akyse — nerimas. Niekas nebedainuoja, tik meldžiasi suklaupusios moterys.

Tankai čia nebepuolė — pravažiavo pro šalį. Tik dabar pradėjau galvoti — kaip vyras, ar gyvas? Pasirodo, jis tą patį galvojo apie mane. Susitikome pas gimines apie šeštą valandą ryto — sveiki, gyvi! Vaikai išsigandę, apsiverkė... Rytą su jais nuvažiavome prie bokšto.

Ausyse dar ilgai skambėjo tos nakties garsai: šūviai, kraupus metalo džergesys, dūžtančio stiklo skambesys...

O laisvę močiutei, vaikams ir visiems gavome vėliau. Tai už ją stovėjome nesitraukdami ir mes tada, tą baisiąją sausio 13-osios naktį.

Tešildo gerumas

Siaulių kūdikių namuose anksčiau gyveno apie šimtą mažylių. Juos jau daugelį metų per šventes su dovanėlėmis aplanko mūsų rajono moterys — iš Draugijos rajono tarybos, dirbančios Buities tarnyboje.

Praėjusiais metais kūdikių namų auklėtinių sumažėjo, bet mus kankino vis didesnis nerimas: ar galėsime paruošti šiems mažyliams Kalėdines dovanėles, kai atėjo tokie sunkus laikai, kai nedaug kas aukoja labdarai.

Lietuvos Moterų Draugijos rajono tarybai į talką atėjo rajono Šalpos fondas, parėmęs lėšomis sumanytą nudžiuginti be tėvų augančius vaikelius. Nepaprastai patenkintos buvo Siaulių kūdikių namų darbuotojos, kai su Moterų draugijos narėmis pirko už tuos pinigus kėdutes mažiesiems invalidams, supynes, kitus žaislus. O kaip kryžtavo apdovanoti mažyliai!

Prie šios labdaros prisijungė ir rajono Švietimo skyriaus darbuotojai, paruošę vaikams gražų siuntinėlių. Minaičių devynmetės mokyklos mokytojai ir mokiniai pasiuvo mažyliams rūbėlių, parinko žaislų, obuolių. Dovanėlių parėngė ir Radviliškio III vidurinės mokyklos 5c ir 5f klasių mokiniai.

Mes labai dėkingi tiems, kas galvoja apie gyvenimo nuskriaustus. Juk jiems taip trūksta namų šilumos, mamos glamonių. Žinoma, to niekas neatstos, bet tegul juos pradžiugina nors naujesnis rūbėlis, žaisliukas.

O gerumo kiekvienam iš mūsų tenepriština iščius metus. Juk jo nepirksi už jokių pinigų, o jis sušildo nuo gyvenimo skersvėjų šalančias širdis!

I. ZIBAITIENĖ

IR AMŽINOJI ŠVIESA TEGUL JIEMS ŠVIEČIA...

MINTYS IŠ MALDOS

Gamtoje viskas turi pradžią, viskas turi pabaigą. Kiekvienas individas gimsta, žydi, vysta, miršta. Miršta pats, davęs gyvybę kitam. Be Mirties nebūtų Gyvenimo.

Per nesuskaičiuojamus amžius Žmogus, atrodo, turėjo suprasti, išsąmoninti, susitaikstyti su šiuo nepajudinamu Gyvybės dėsniumi. Tačiau, lydėdami į amžino poilsio vietą ir seniausią, išgyvenusį visą jam skirtą laiką, išsikvojusį visas gyvybines jėgas senelį, giminės, artimieji šluostosi ašaras. Gaili.

Bet ar šitokių vaikų, anūkų gailestį galima palyginti su širdgėla tėvų, atsisveikinančių su iš gyvenimo išėjusiais savo vaikais? Zydinčiais, pilnais jėgų, sumanymų, ryžto... Išėjusiais ne pagal Gyvybės dėsnį. Kodėl?

Siame pasaulyje galioja ir kitas nepajudinamas dėsnis. Lygsvaros — niekas veltui neduodama, už viską reikia atsilyginti. Kuo didesnė vertybė — tuo didesnė už ją kaina.

Kas didžiausia vertybė? Laisvė. Kas brangiausia? Gyvenimas. Jie, trylika, atidavė viską, ką turėjo, ką galėjo. Už savo, už mūsų, už tautos laisvę.

Visoje Lietuvoje varpai gaudžia: SIE — LA — DAN — GUN — KŪ — NAS — ŽE — MĖN...

...ir amžinoji šviesa tegul jiems šviečia... Jie atidavė viską. O mes? Ką mes galime atiduoti už LAISVĘ?

Galvokime. Galvokime! O Jų atminimas tegul apšviečia mūsų dar taip tamsias mintis ir jausmus. J. M.

1973 metais Radviliškio rajono kraštotyrininkų ekspedicijos metu Šiaulėnų apylinkėje buvo užrašytas pasakojimas, kad senovėje Šiaulėnų apylinkės valdęs kunigaikštis Radvila. Toje vietoje, kur dabar yra Mūrų kaimas, plytėje dideli kunigaikščio miškai. Į tuos miškus iš kažkur atklydęs ir sau trobą pasistatęs jaunas vyras Semeta. Kartą bemedžioldamas savo giriose, Semetos trobelę aptikęs kunigaikštis, ten ir pernakojęs, o rytą Semetą, kaip įsibrovėlį į savo valdą, nusivareš į savo dvarą prie Radviliškio. Semeta buvęs gražus vyras, jį įsimylėjusi Radvilos duktė. Tėvai tam priešinęsi, bet duktė savo pasiekusi. Jie susituokę, o kunigaikštis žentui kaip dukters kraitį paskyręs Šiaulėnų apylinkių žemes.

TAI legenda. O pažvelkime, ką rodo istoriniai šaltiniai. Radviliškio miesto vardas pirmą kartą paminėtas 1567 metais. Lietuvos Metrikoje yra keli Lietuvos Didžiosios Kunigaikštystės miestų ir miestelių sąrašai, kuriuose nurodyta, kiek kuris miestas privalo mokėti mokesčių į valdovo išdą. Tų metų rugsėjo 6 dienos sąrašė įrašyta, kad Šiaulių valsčiaus Radviliškio miestelis turis sumokėti 15 kapų grašių. 1524 metų birželio 11 dienos karaliaus Žygimanto Senojo rašte Žemaičių seniūnui Stanislovui Kęsgailai sakoma, kad Šiaulių valsčius kartu su visais miestais ir miesteliais iki gyvos galvos atiduodamas valdyti Vilniaus vyskupui Jonui, 1546 m. lapkričio 21 d. Žygimanto Augusto privilegijoje Mykolui Radvilai Juodajam, taip pat kituose panašaus pobūdžio dokumentuose miesteliai neįvardijami. Ir tik 1572 m. balandžio 29 d. Žygimanto Augusto privilegijoje Mikalojui Kristupui Radvilai įvardinti šie miestai ir miesteliai: Šiauliai, Joniškis, Zagarė ir Radviliškis, Tad tenka konstatuoti, kad minėti miesteliai jau egzistavo ir prieš 1567-uosius metus. Tais metais Radviliškis dokumentuose tik paminėtas.

KOKS ryšys tarp Radviliškio ir Radvilų vardų? Paprastai, įkuriant miestelį, didikai li pavadindavę savo vardu. Pvz., Radvilų nuosavybėje buvo Nemunėlio Radviliškis (Biržų raj.). Mūsų Radviliškis, įėjęs į karališkąsias Šiau-

nių raj.) ir kt. Ryšį su didikų etmonų, vaivadų Radvilų gimine šie vietovardžiai vargu ar turi: čia būta kitų Radvilų. Todėl ir aktualų klausimą, ar Radviliškį įkūrė ir jam vardą davė didikai Radvilos, kadaise valdę Biržų, Dubingių ir Nesvy-

IS SENŲ LAIKŲ

RADVILIŠKIS IR RADVILOS

lių ekonomijos ribas, niekada nebuvo Radvilų nuosavybė. Tai kažkas panašaus į nuomą.

Dokumentuose nurodoma, kad Šiaulių ekonomiją nuo 1546 iki 1565 metų valdė Mikalojus Radvila Juodasis, nuo 1572 iki 1616 metų — Mikalojus Kristupas Radvila. Pirmasis Radvila, beveik 20 metų valdęs šias žemes, galėjo suteikti kuriamam miesteliui savo giminės vardą, bet nė vienas žinomas istorinis šaltinis to fakto vienareikšmiškai nepatvirtina. Belieka vienintelis argumentas — vardų sąskambis. Negalima pamiršti, kad anuomet Radvilų vardas buvo gan paplitęs, taip vadinosi ne tik plačiai žinomi didikai Radvilos, bet taip pat ir ne viena bajorų giminė. Net 1796 metais, per Šiaulių ekonomijos valstiečių sukilimą, vienas iš vadų buvo valstietis Martinjonas Radvila.

Reikia pastebėti, kad Lietuvoje yra nemaža vietovardžių, siejamų su Radvilų vardu: Radviliškis (Ignalinos ir Radviliškio raj.), Radviliškiai (Kauno raj.), Radvilai, Radviloniai (Radviliškio raj.), Radviliai (Šiaulių raj.), Radvilonys (Alytaus, Lazdijų raj.), Radviliukai (Rasei-

žiaus žemes, kol kas tiksliai atsakyti negalima.

KAIP bebūtų, Radviliškio ir didikų Radvilų ryšys yra. Nors miestelis niekada nebuvo jų nuosavybė, tačiau Radvilos jį kartu su visomis Šiaulių žemėmis valdė ilgai. Vėliau šias žemes perorganizavus į karališkąją Šiaulių ekonomiją, ją valdė Aleksandras Liudvikas Radvila (1636—1649 m.), Mykolas Kazimieras ir Karolis Stanislovas Radvilos (1740—1764 m.).

1764 metais Lenkijos ir Lietuvos valstybės Seimas išpirkto ekonomiją ir ją perdavė karaliui Stanislovui Augustui Poniatovskui, Lietuvos Didžiosios Kunigaikštystės ekonomijų vyriausioju administratoriumi 1765 metais buvo paskirtas Antanas Tyzenhauzas, kuriam 1777 metais jos buvo išnuomos. 1780 metais Šiaulių ekonomija vėl perėjo tiesioginēn karaliaus valdžion. Po 1795 metais įvykusio paskutiniojo Lietuvos—Lenkijos valstybės padalinimo Rusijos imperatorė Jekaterina II Šiaulių ekonomiją, tuo pačiu ir Radviliškį, padovanojo Platonui Zubovui.

V. ŠENAUSKAS

JUODOSIOS, VANDENINĖS BEŽDŽIONĖS METAI

1992-iejį, pagal Rytų mėnulio kalendorių, — Beždžionės metai. Gimusieji jos metais (1908, 1920, 1932, 1944, 1956, 1980) žmonės nuoširdūs, neieško žodžio kišenėje, nesunkiai prisitaiko prie permainų, lengvai užmezga pažintis, mėgsta bendrauti, stengiasi kuo greičiau su tvarkyti reikalus, sako, ką galvoja, lengvabūdiški, nerūpestingai.

Jie dažnai mėgsta žaisti jausmais, keičia seksualinius partnerius, greit išsimyli, bet yra nepastovūs, nors tikra meilė „beždžionės“ gali padaryti daugiau ar mažiau ištikimais gyvenimo bendrakeleiviais. Jautrus, emocionalūs, mėgsta pasirodyti, pasipuikuoti prieš aplinkinius, turi jūmorą jausmą, paprastai ir prieinami. Aplamai, jiems sekasi. Jaunystėje kūrę grandiozinius planus, gyvenini-

me gali tikėtis sėkmės.

„Beždžionės“ intelektualios ir įžvalgios. Joms terėikia mokytis atkaklumo, pastovumo ir mažiau girtis.

Moterys — „beždžionės“ gerai sutaria su partneriais „pelėmis“, „drakonais“, „arkliais“ ir „aviniais“, o vyrai — su moterimis „drakonais“ ir „arkliais“.

Kas mūsų laukia pagal japonų horoskopą šiais metais? Čia juos vadinama Vandeninės Beždžionės metais. Geriau būtų, jei metų stichija taptų, pavyzdžiui, metalas. Bet nuo likimo niekur nepabėgsi — jei jau teko „vanduo“, vadinasi, niekingas metalas dings iš mūsų kišenių kaip vanduo tarp pirštų, jei neskaičiuosime kiekvienos kapeikos, ką ir rekomenduoja horoskopas.

„Vandeninės beždžionės“ metais tikimasi daug lietaus, kuris gali pridaryti daug nelaimių.

Kaip teigia horoskopų ir būrimo žinovai, beždžionė laikoma pačių blogiausių moteriškos natūros bruozų išikūnijimu: klatinga, apsimetėlė, melagė, išdavikė, išlaidūnė ir puošėiva, mėgstanti dabintis ir stailpintis prieš veidrodį. Gal kaip tik dėl to jaunuoliams šiais metais patariama susilaikyti nuo vedybų.

Bet jeigu jūs susidarėte nuomonę, kad prasidėję metai atneš vien nemalonumus, apsirinkate. Sėkmė laukia naujai iškeptų verslininkų: žvaigždės bus palankios veikliam žmogui, atkakliai siekiančiam tikslo, sumaniam ir mikiilam. Visiems kitiems patariama turėti galvoje, kad Beždžionės metais ko nors imantis, būtina viską iš anksto gerai apgalvoti. Sėkmė ir netgi šlovė laukia kūrybinių profesijų žmonių. Moterims metai žada nepaprastą grožio pražydėjimą.

Parengta pagal užsienio spaudą

GIMTOJI KALBA

LYG UPELIO ČIURLENIMAS

Stipri kalba — stipri tauta
VYDŪNAS

Kalba būna stipri, savita ir išraiškininga, kai stipri ir išraiškininga jos intonacija. Vaikydami barbarizmus (neįteisintus skolinius) ir sintaksės klaidas, dažnai nebegirdime žodžių tarimo, natūralios melodijos, kurioje slypi kalbos jėga ir grožis.

Lietuvių bendrinė tartis yra pati naujausia iš visų norminės kalbos dalykų ir tokia skambi, tokia nepakartojama, pvz., dzūkų ir žemaičių. Kaip gražiai išvinguriuodavo frazės melodiją mūsų tėvai ir seneliai, pasakodami kokį atsitikimą ar sekdamie pasaką. O dabar net mokytojai ir moksleiviai daro daug tarties klaidų.

Dažniausiai netaisyklingai tariami kirčiuoti ilgieji ir trumpieji balsiai, mišrieji dvigarsiai il, im, in, ir, ul, um, un, ur: ilgieji trumpinami, trumpieji ilginami (miškas, ku.rmis). Ir vėl svetimų kalbų įtaka, daranti mūsų tarimą monotonišką.

Pasistenkime prisiminti VVU prof. J. Balkevičiaus aiškinimą: ilguosius ir nosinius balsius reikia tarti keturis kartus ilgiau už trumpuosius, ir vėl atsirasi kalbos dainingumas, ir vėl lietuviškai skambės mūsų žodžiai.

Pabandykite: katėėėė pagaaaavo peeelelele.

Taip reiktų ne tik pasaką sekti, bet ir diktantą diktuoti, visur, visada, visiems kalbėti.

N. NEJIENĖ

Gyvenimas sunkus, nervai — ne geležiniai...

...todėl nervinės įtampos, neurozės, streso, galvos svaigimo pašalinimui rekomenduojame tokius liaudies receptus:

♦ Rytą ir vakare suvalgykite po 30—50 g medaus, pridėję arbatinį šaukštelį bičių pienelio.

♦ Šaukštą susmulkintų valerijono šaknų sudėkite į termosą ir užpilkite stikline verdančio vandens. Palikite nakčiai. Jei padidėjęs jautrumas, antpilas geriamas per dieną tris kartus po trečdalį stiklinės. Vienok naudoti tokį antpilą ilgiau kaip du mėnesius iš eilės negalima: gali atsirasti galvos skausmai, nerimas, sutrikti skrandžio ir žarnyno veikla.

♦ Raudonųjų burokėlių sultys, sumaišytos per pusę su medumi, geriamos kaip raminanti priemonė po pusę stiklinės 3—4 kartus per dieną 10 dienų arba po vieną stiklinę kasdien 3—4 savaites.

♦ Šaukštą džiovintų gudobelės vaisių užpilkite stikline verdančio vandens, palaikykite dvi valandas šiltoje vietoje (orkaitėje, ant viryklės), nukoškite. Gerti po 1—2 šaukštus 3—4 kartus per dieną, jei jus kamuoja hipertoniija, galvos svaigimas, vegetoneurozė, dusulys, klimaksas.

gimas, vegetoneurozė, dusulys, klimaksas.

♦ 20 g džiovintos susmulkintos takazolės užpilkite stikline verdančio vandens, palaikykite dvi valandas. Gerti po šaukštą 2—5 kartus per dieną.

♦ Trys šaukštai susmulkintos jonažolės, stiklinė verdančio vandens, prisistovėti dvi valandas. Dozė: po trečdalį stiklinės triskart per dieną po valgio.

♦ Du arbatinius šaukštelius susmulkinto raudonėlio užpilkite stikline verdančio vandens, palaikyti 20 minučių. Gerti šiltą po pusę stiklinės 3—4 kartus per dieną 20—30 minučių prieš valgi.

♦ 15 gramų sausų susmulkintų čiobrelėlių arba kmynų, užpilkite stikline verdančio vandens, palaikyti 30 minučių. Gerti po šaukštą tris kartus per dieną.

Prieš naudodamiesi šiais receptais, pasitarkite su gydytoju.

BIBLIOTEKOSE

Remiantis naujaisiais medicinos, biologijos, psichologijos laimėjimais, knygoje „Žingsnis po žingsnio: Vaikas iki septynių metų“ pateikiama moksliskai pagrįstų patarimų vaikų priežiūros, lavinimo, auklėjimo klausimais, dėstomi elgesio su augančiu vaiku principai.

Ižymus lietuvių filosofas ir pedagogas A. Maceina savo knygoje „Tautinis auklėjimas“ gvildena esminius tautinio ugdymo klausimus, auklėjimą traktuoja kaip tautinės individualybės išvystymą ir paskleidimą šeimoje, mokykloje, valstybėje, bažnyčioje ir aplinkoje.

Vydūno „Sveikata, jaunimas, grožė. Gimdymo slėpiniai“ — viena iš pačių skaitomiausių anuomet Nepriklausomoje Lietuvoje knygų.

P. KAZLAUSKAITĖ

KNYGYNUOSE

Užsisakiusieji G. Švabo „Gražiausias antikos sakmes“ kviečiami atsiimti trečiąjį tomą. Turėkite kvitą.

Prenumeratoriams skirta populiarosios enciklopedijos „Pažinimo džiaugsmas“ antroji knyga „Gyvoji gamta“.

A. SAVICKIENĖ

KĄ SKAITYSIME

Į „Lietuvos spaudos“ Radviliškio skyriaus viršininkę Danutę MARTIŠIENĘ kreipėmės su klausimu: ką skaitys rajono moterys šiais metais? Štai ką ji mums atsakė:

Pats populiariausias leidinys — žurnalas „Moteris“. Jį užsiprenumeravo 4357 skaitytojos. Šio žurnalo „Pagranduku“ domisi 1690 šeiminkinių. 1406 darbštuolės užsisakė laikraštį „Rankdarbiai“, 3821 — „Seimininkę“.

Kaip ir anksčiau, bus skaitomi Maskvoje leidžiami žurnalai. Daugiausia skaitytojų turės „Rabotnica“ — 427, šiek tiek mažiau (388) — „Krestjanka“. Dar nepakeitęs pavadinimo žurnalas „Sovetskaja žensčina“ laukiamas 67 šeimose — labai jau geri jame mezgimo pavyzdžiai. „Žurnal mod“ turi keturiolika skaitytojų.

Vieną kitą moterims skirtą žurnalą gauname laisvam pardavimui. Kioskuose retsykiais pasirodo lietuviškas madų žurnalas „Banga“, lenkiški „Klaudija“, „Brigita“, kai kurie kiti leidiniai. Kioskuose parduvinėjame ir „Radvilaitę“ Jos paklausa didėja.

Leidėjas — Lietuvos Moterų Draugijos Radviliškio rajono tarybos įmonė „Radvilaitė“. SL 1193. Tiražas 700 egz.

Redaktorė
A. ČESNULEVICIENĖ

Spauda — iškilioji, apimtis 0,5 sp. lanko. Rinko ir spausdino Radviliškio valst. spaustuvė. Užsakymo Nr. 57